

deholder en definition af begreberne "praktiserende dyrlæge" og "dyrlægepraksis", idet begge begreber anvendes andetsteds i lovteksten.

En praktiserende dyrlæge defineres i henhold til stk. 1 som en dyrlæge, der udøver de i lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1-3, omhandlede rettigheder. Det bemærkes, at ordet "dyrlæge" i lovforslaget kun anvendes om en person, der har modtaget autorisation som dyrlæge, jf. lovforslagets § 1, stk. 2. En dyrlægepraksis defineres i henhold til bestemmelsens stk. 2 som en virksomhed, hvorfra en eller flere praktiserende dyrlæger udfører deres arbejde.

Det præciseres i stk. 3, at en dyrlæge, der som selvstændig eller ansat vil udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, og en dyrlægepraksis skal anmeldes til registrering. Anmeldelsen forudsættes at indeholde angivelse af den adresse, hvorfra dyrlægen vil udøve sin praksis.

I stk. 4 bemyndiges ministeren til at fastsætte regler om, at dyrlæger ikke må udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, førend de har modtaget bekræftelse på den i stk. 3 nævnte registrering.

Krav om anmeldelse skal gøre det muligt for myndighederne at føre kontrol med, at praktiserende dyrlæger overholder loven og regler udstedt i medfør heraf. Kontrollen indebærer bl.a. en dokumentkontrol, hvorfor det er vigtigt at vide, hvor optegnelser og regnskaber befinder sig. Det er også i forbindelse med kontrollen vigtigt at vide, hvor et evt. lager af lægemidler befinder sig.

Bestemmelserne om anmeldelse til registrering skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 16 om oprettelse af et register over praktiserende dyrlæger og dyrlægepraksis.

Til § 7

Bestemmelsen viderefører i moderniseret form § 6 i lov om dyrlægegerning m.v.

Af forslaget til § 7 fremgår, at der kræves tilladelse fra ministeren, hvis en dyrlæge ønsker at betegne sig som specialist, og ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for meddelelse af tilladelse. En lignende bestemmelse findes i § 4, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Til behandling af ansøgninger om specialistbetegnelse og til vurdering af, inden for hvilke grene af dyrlægenes arbejdsområde en dyrlæge kan opnå tilladelse til at betegne sig som specialist, har der i medfør af gældende regler været nedsat et ad hoc nævn med repræsentanter fra Den Kgl. Veterinær- og Landbohøj-

skole og fra Den Danske Dyrlægeforening. Nævnet har i hver enkelt sag afgivet indstilling til ministeren. Det forudsættes, at denne procedure indtil videre bibeholdes, jf. bekendtgørelse nr. 637 af 13. september 1990 om specialdyrlæger.

Til kapitel 3

Dyrlægers pligter

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse om, at dyrlæger under udøvelse af dyrlægegerning skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed, er en videreførelse af § 7, stk. 1, i lov om dyrlægegerning m.v.

En lignende bestemmelse er fastsat i § 6 i lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001.

Bestemmelsen er af væsentlig betydning ved vurderingen af dyrlægers udøvelse af dyrlægegerning. Overtrædelse af bestemmelsen har f.eks. været set i sager, hvor dyreejere har klaget over en dyrlæges behandling af et dyr. Der har også i forbindelse med sager om overtrædelse af bestemmelser om dyrlægers anvendelse, ordinerings og udlevering af veterinære lægemidler været flere tilfælde, hvor der ikke alene var grundlag for at rejse tiltale mod dyrlægen på grund af overtrædelsen af medicinreglerne, men hvor dyrlægens adfærd i sagen har givet anledning til, at der også blev rejst tiltale for overtrædelse af bestemmelsen om, at dyrlæger skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

Det foreslås endvidere præciseret i stk. 2, at dyrlæger har pligt til at gøre dyreejeren eller den besætningsansvarlige opmærksom herpå, hvis dyrenes sundhed ikke tilgodeses eller hvis der på bedrifter med dyr til fødevarerproduktion ikke tages de fornødne hensyn vedrørende hygiejne, medicinanvendelse og andre forhold af betydning for fødevarerens sikkerheden, herunder f.eks. foderstoffer. Bestemmelsen tænkes f.eks. anvendt i det tilfælde, hvor en praktiserende dyrlæge i forbindelse med et besætningsbesøg bliver opmærksom på, at andre dyr i bedriften end de, dyrlægen er tilkaldt til, lider af en sygdom, der kræver behandling. Om nødvendigt skal dyrlægen kontakte rette myndighed. Det bemærkes, at bestemmelsen supplerer og ikke ændrer de specifikke krav, der gælder for anmeldelse af sygdomme efter lov om sygdomme og infektioner hos husdyrene. Det foreslås, at ministeren bemyndiges til mere detaljeret at fastlægge fremgangsmåden for dyrlægens reaktion, når mangler konstateres på de nævnte områder. Disse regler vil blive udarbejdet i samarbejde med erhvervet og dyrlægerne.